

goede binnen- en buitenlandsche dagbladen en tijdschriften hebben, jonge, bloeiende zusjes van de gestorven Boekzaal en Letteroefeningen, zoekt menigeen, die zich voor eene lezing verbonden heeft, der wanhoop ten prooi, naar een onderwerp, dat niet te kort en niet te lang is, dat een ander niet vóór hem behandeld heeft en bovenal dat het zoo bont gemengde publiek niet verveelt, opdat hij «toejuiching hebbe in ontvangst te nemen».

Een wetenschappelijk stuk maakt gewoonlijk fiasco en ik geloof geen leugenprofeet te zijn, als ik voorspel dat de bloeitijd dezer lezingen voorbij is.

Lang voordat er lezingen gehouden werden, gevoelden vele jonge mannen, die de groote school te dezer stede verlaten hadden, maar het onderwijs niet ontwassen waren, behoefte aan meer kennis en om in die behoefte te voorzien, werd de inrichting in het leven geroepen, wier geschiedenis ik, hoe gebrekkig ook, heb trachten te schetsen. Dat zij zich bepaalde tot mannen en zich om de andere helft van het menschelijke geslacht niet bekommerde, is evenzeer het gevolg van den tijdgeest als van de keuze der vakken. De zoogenaamde Illustre school is in de tweede helft der op hare geldzakken zachtkens insluitmerende 18de eeuw, met zooveel wat onze, vroeger zoo krachtige, voorouders stichtten, den teringdood gestorven en de wetenschap bepaalt zich niet meer tot de klassieke letteren en de theologie met een weinig Romeinsch en Kanoniek recht of de medecijnen. Onze eeuw heeft, hoewel nog slechts ten deele, leeren inzien dat ook de vrouw aanspraak mag maken op het genot, dat ontwikkeling verschaft en op de vruchten, die zij voortbrengt.

Alleen de demon der duisternis — met vele domooren, in wie hij zijn tente heeft opgeslagen — spot met de geestelijke vrijmaking der vrouw en schimpt op de geëmancipeerden. Ook ik op wezens, die hare vrouwelijke,